

[Pernille Sams]

vikling, hvor gammel landsbykultur, mindre landbrug, mindre, lokale forretninger, små håndværkere m.v. er på vej til at uddø. Det betyder allerede nu store tab for kreditforeningerne. Hvis de ikke tog højde for virkeligheden i forbindelse med nyudlån, ville det være dybt kritisabelt. Så ville Folketinget for alvor have noget at brokke sig over.

Problemerne i landdistrikterne er reelle. Lad os koncentrere den politiske debat om dem, så vi kan få dem minimeret, og lad os så i samarbejde med realkreditten undersøge, hvordan den finansieringsmæssige side af sagen også kan forbedres.

Med hensyn til SF's og Fremskridtspartiets dagsorden stemmer vi imod den. Man kan efter vores opfattelse ikke løse problemerne i landdistrikterne. Ansvar for lånudmålingen må og skal ligge hos kreditforeningerne.

For så vidt angår regeringens dagsorden er vi enige i første del, men med den blankohenvi- sning til regeringens handlingsplan for landdistrikterne, som er indeholdt i anden del af dagsordenen, må vi undlade at stemme til dagsordenen, fordi vi ikke mener, at regeringens handlingsplan for landdistrikterne er tilstrækkelig.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

De Konservative gør meget ud af at være et erhvervsvenligt parti, og især fru Pernille Sams har gjort meget ud af at være talsmand for erhvervslivet, men problemet er jo, at hver gang vi har en konflikt mellem almindelige små erhvervsdrivende og kapitalmagten, så er spørgsmålet, hvem Det Konservative Folkeparti er solidarisk med.

Den tale, fru Pernille Sams holdt her i dag, var meget typisk for den stillingtagen, der så kommer, nemlig at så er det altid kapitalmagten, man holder med. Fru Pernille Sams' tale var ét langt forsvar for kreditforeningerne, og de håndværksfamilier, der må se i øjnene, at deres hus til blandet erhverv og bolig simpelt hen ikke kan belånes, dem kan fru Pernille Sams ikke trøste overhovedet. Jo, det kunne hun så alligevel, for hun kunne antyde muligheden af, at vi kunne bruge skatteydermidler til at sikre dem, og det er da vist en ny linje hos Det Konservative Folkeparti.

Det er i hvert fald ikke vores linje, vil jeg sige med det samme. Vi mener, at kreditforeningerne ikke er noget, som de nuværende bestyrere ejer, det er gammel arv, som nogle mennesker er sat til at bestyre, og det skal de gøre med respekt for arven og med respekt for samfundet. Det gør de ikke. Boligministeren må overtale dem til at gøre det.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er enig med fru Pernille Sams i, at to ens huse i to forskellige egne af landet selvfølgelig har forskellig værdi, men det er ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om to ens huse beliggende klos op ad hinanden i den samme egn af landet, i den samme landsby.

Lad os tage et fuldstændig konkret eksempel fra virkelighedens verden. Lad os tage en damefrisør, som køber en lille ejendom i en stationsby eller i en landsby. Hun er alene, og der er beboelse og damefrisørsalon. Regnskaberne viser, at hun sagtens kan klare ydelsen. Kreditforeningen ansætter ejendommen til at have en værdi til låneefterretning på 500.000 kr. Hvad sker der med damefrisøren, hvis hun er alene om at klare ærterne? Jo, hun får måske tilbudt et lån på 300.000 kr. svarende til ca. 60 pct. Hvis nu damefrisøren var gift med skolelæreren i den samme by og dermed et bedre kreditpapir, ville man måske vurdere, at så kunne den samme ejendom godt bære et lån på 400.000 kr. Det er den vilkårlighed, almindelige mennesker er ude for til hverdag. Det er den vilkårlighed, som gør, at man ikke giver lån i realkreditlovens ånd. Det er det, vi ønsker at ændre på. Det er derfor, dagsordenen går ud på, at man skal, hvis ikke man kan gøre det på anden måde, gå over til tolagsbelåning, så i hvert fald 60 pct. af det beløb, nemlig de 500.000, er sikret mod pant i den faste ejendom og ikke i noget som helst andet.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Selv om det er sagt nogle gange, vil jeg gentage over for fru Pernille Sams, hvad det er, der er essensen i det forslag, vi stiller. Jeg er enig med fru Pernille Sams i, at der er forskel på værdien af to ellers ens huse, hvis det ene ligger i en større by og det andet i et landområde.